

A Győri Ítéltábla, mint másodfokú bíróság a Győrött, 2014. május 29. napján megtartott fellebbezési tárgyalás alapján meghozta és 2014. június 5. napján kihirdette a következő

í t é l e t e t :

A különösen nagy értékre elkövetett sikkasztás büntette és más bűncselekmények miatt **I.r. vádlott** és társai ellen indult büntetőügyben a Győri Törvényszék 2013. január 30. napján kihirdetett B.142/2009/246. számú ítéletét **I.r. vádlott** vonatkozásában **megváltoztatja**.

Az 1 rb folytatólagosan, különösen nagy értékre, üzletszerűen elkövetett sikkasztás büntetteként minősülő cselekményt (Btk. 317.§ (1) bekezdés, (7) bekezdés b/ pont), II/2. tényállási pont,

1 rb folytatólagosan, különösen nagy értékre, üzletszerűen elkövetett sikkasztás büntetteként (Btk. 317.§ (1), (7) bekezdés b/ pont), II/2. tényállási pont és

1 rb jelentős értékre, üzletszerűen elkövetett sikkasztás büntetteként (Btk. 317.§ (1) bekezdés, (6) bekezdés b/ pont) II/2. tényállási pont, értékeli.

Az 1 rb nagyobb kárt okozó, üzletszerűen elkövetett csalás büntette (Btk. 318.§ (1) bekezdés, (5) bekezdés b/ pont), I/2. tényállási pont

1 rb folytatólagosan, nagyobb értékre, üzletszerűen elkövetett sikkasztás büntettének (Btk. 317.§ (1) bekezdés, (5) bekezdés b/ pont) I/2. tényállási pont minősül.

Megállapítja továbbá, hogy az I/1., I/3., I/4., I/5., I/7. (ezen belül két esetben), I/10., I/12., I/13. és I/14. tényállásokban megjelölt cselekményeket folytatólagosan követte el.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét **I.r. vádlott** vonatkozásában helybenhagyja azzal, hogy a tárgyalási napok közül mellőzendő a 2011. február 21., 22. és 24. napjára történő utalás és kiegészítendő a 2012. október 9. napjával, továbbá ugyancsak mellőzi a házi őrizetben töltött idő beszámítására vonatkozó rendelkezésből a 61 napra történő utalást.

I n d o k o l á s :

A Győri Törvényszék a 2011. február 21. napjától 2013. január 30. napjáig tartó nyilvános tárgyalássorozat alapján meghozott, és 2013. január 30. napján kihirdetett B.142/2009/246. számú ítéletével **I.r. vádlottat** bűnösnek mondta ki

2 rb folytatólagosan, különösen nagy értékre, üzletszerűen elkövetett sikkasztás büntetében (Btk. 317.§ (1) bekezdés, (7) bekezdés b/ pont),
1 rb jelentős értékre, üzletszerűen elkövetett sikkasztás büntetében (Btk. 317.§ (1) bekezdés, (6) bekezdés b/ pont),
1 rb nagyobb értékre, üzletszerűen elkövetett sikkasztás büntetében (Btk. 317.§ (1) bekezdés, (5) bekezdés b/ pont),
7 rb jelentős kárt okozó, üzletszerűen elkövetett csalás büntetében (Btk. 318.§ (1) bekezdés, (6) bekezdés b/ pont),
8 rb nagyobb kárt okozó, üzletszerűen elkövetett csalás büntetében (Btk. 318.§ (1) bekezdés, (5) bekezdés b/ pont),
1 rb jelentős kárt okozó, üzletszerűen elkövetett csalás büntetének kísérletében (Btk. 318.§ (1) bekezdés, (6) bekezdés b/ pont),
1 rb üzletszerűen elkövetett csalás büntetében, (Btk. 318.§ (1) bekezdés, (4) bekezdés b/ pont),
1 rb nagyobb kárt okozó, üzletszerűen elkövetett csalás büntetének kísérletében (Btk. 318.§ (1) bekezdés, (5) bekezdés b/ pont), továbbá
1 rb tartozás fedezete elvonásának büntetében (Btk. 297.§ (1) bekezdés), valamint
4 rb magánokirat-hamisítás vétségében, amelyből 1 rb cselekményt folytatólagosan követett el (Btk. 276.§).

Ezért a bíróság **I.r. vádlottat** - halmazati büntetésül - 6 év 6 hónap börtönre és 6 év közügyektől eltiltásra ítélte, vele szemben 4.500.000 Ft erejéig vagyonekobzást rendelt el.

A kiszabott szabadságvesztésbe beszámította az I.r. vádlott által előzetes fogvatartásban és házi őrizetben töltött időt, és rendelkezett az eljárás során lefoglalt bűnjelek további sorsáról, továbbá a "**R.**" Kft által előterjesztett polgári jogi igény érvényesítésének egyéb törvényes útra utasításáról.

A bűnösség fentiek szerinti megállapítása mellett I.r. vádlottat az ellene 1 rb folytatólagosan, különösen nagy értékre, üzletszerűen elkövetett sikkasztás büntette (Btk. 317.§ (1) bekezdés, (7) bekezdés b/ pont), valamint 1 rb számvitel rendje megsértésének vétsége (Btk. 289.§ (1) bekezdés a/ pont) miatt emelt vád alól felmentette.

Az eljárás során felmerült bűnügyi költségből - terhelt-társaihoz hasonlóan - külön kötelezte I.r. vádlottat a felelősségarányos bűnügyi költség viselésére, annak megállapítása mellett, hogy több bűnügyi költségátvitel viselése az állam terhén marad.

A Győri Törvényszék elsőfokú ítélete öt vádlott büntetőjogi felelősségéről, illetőleg annak teljes vagy részbeni hiányáról rendelkezett, az elsőfokú érdemi határozat **II.r., III.r., IV.r.** és **V.r. vádlottak** vonatkozásában a kihirdetés napján, 2013. január 30-án jogerőre emelkedett és végrehajthatóvá vált.

A törvényszék ítélete ellen az ügyész az I.r. vádlott terhére, a kiszabott büntetés súlyosítása végett jelentett be fellebbezést, míg I.r. vádlott és védője részben felmentésért, részben enyhítésért terjesztett elő jogorvoslati kérelmet.

A Győri Fellebbviteli Főügyészség a Bf.102/2013/7-I. számú átiratában rámutatott arra, hogy az első fokon eljáró bíróság az igen részletesen lefolytatott bizonyítási eljárás során a büntetőeljárási szabályokat maradéktalanul betartva alapvetően megalapozott ítéleti tényállást állapított meg, annak I/7. számú tényállási pontját azonban azzal indítványozta kiegészíteni, hogy mind **Gy. I.**, mind pedig **B.B.** az I.r. vádlottnak **F.G.** felé tett ígéreteiben bízva nyújtottak kölcsönt **I.r. vádlottnak**, oly módon, hogy a kölcsönbevevő személyével mindketten tisztában voltak. Ezen magatartásával az I.r. vádlott mindhárom sértettnek 20-20-20 millió Ft kárt okozott.

A I/15. számú tényállásból annak mellőzését is indítványozta az írásos dokumentáció hiányában, hogy a sértettek polgári jogi igényt terjesztettek elő.

A fellebbviteli főügyészségi álláspont szerint a törvényszék a rendelkezésre álló bizonyítékokat részletesen elemezte, azok értékeléséről megfelelően számot adott, az indokolási kötelezettségének eleget tett, a megalapozott tényállásból okszerű következtetést vont az I.r. vádlott bűnösségére.

Túlnyomórészt helytállónak minősítette az I.r. vádlott terhére rótt bűncselekményeket is, álláspontja szerint azonban az I/2. és a I/16. tényállásokban foglalt, a törvényszék által csalásként értékelt cselekmények valójában sikkasztást valósítottak meg, az előbbi tényállási pont esetén a **"G."** Kft bizományba vette át, majd értékesítette a szóban forgó árut utólagos elszámolási kötelezettség mellett, az áru értékesítésére valóban sor is került, a vételárral azonban nem számolt el. Utóbbi tényállási pont vonatkozásában az I.r. vádlott a 20 tonna kristálycukor megrendelésével összefüggésben átutalt 2 millió Ft-os előleggel nem számolt el, az árut nem szállította le, és az előleget sem utalta vissza. Fenti magatartásaival a terhelt számára idegen dolgot tulajdonított el, cselekményeit tehát nagyobb értékre, üzletszerűen elkövetett sikkasztás büntetéként kell értékelni.

Az I.r. vádlottat felmentő elsőfokú ítéleti rendelkezések törvényességét és helytállóságát az ügyészi álláspont nem kifogásolta.

A büntetés kiszabása körében ugyan az elsőfokú bíróság teljes körűen számba vette az irányadó bűnösségi körülményeket, azokat azonban nem a súlyuknak megfelelően értékelte. A terhelt magatartása az üzleti életben zavart okozott, nagyszámú beszállítójánál komoly gazdasági nehézségeket idézett elő, a vádlotti típusmagatartás alkalmas arra, hogy a nemzetgazdaságban beláthatatlan károk beálltát eredményezze, ilyen módon a vádlotti cselekmények társadalomra veszélyessége jelentősen nagyobb annál, mint ami a kiszabott büntetésben kifejezésre jutott.

Összefoglalóan a Győri Törvényszék ítéletének Be. 372.§ (1) bekezdése szerinti megváltoztatását, az I/2. és I/16. pontokban a már indokoltak szerint a minősítések módosítását, a vádlottal szemben kiszabott börtönbüntetés tartamának jelentős felemelését, egyebekben pedig a tényállás korrekcióját követően az ítélet helybenhagyását indítványozta.

Az I.r. vádlott védője a fellebbezésének írásbeli indokolásában kifejtette, álláspontja szerint az első fokon eljáró bíróság ítélete a Be. 351.§ (1) bekezdés b/, c/ és d/ pontjaiban foglalt okok miatt részben megalapozatlan, ennek kiküszöbölése érdekében indítványozta másodfokú tárgyalás tartását, amelynek keretében kétirányú bizonyítaskiegészítésre tett indítványt. Egyrészt az igazságügyi gépjárműszakértői vélemény pontosítását tartotta szükségesnek a II/1. tényállási pont tekintetében a MAN tehergépkocsira vonatkozó, az iratok között rendelkezésre álló, és az "A." Kft által elvégzett értékelés adatai alapján. Másrészt az igazságügyi könyvszakértői vélemény kiegészítését indítványozta négy témakörben, a vádlotti cég szerződéses partnereivel kapcsolatosan vállalt kötelezettségei teljesítésére, az egyes vádlotti védekezések alátámasztására, illetőleg a lízingtárgyak értékének nettó, illetőleg bruttó áron történő figyelembevételére vonatkozóan.

Fentiek mellett további iratismertetésre is indítványt tett.

A védelmi álláspont értelmében az elsőfokú ítélet megalapozatlansága tetten érhető abban is, hogy az elsőfokú bíróság a tényekből további tényekre nézve helytelen következtetéseket vont le, s ebből következően a I/2-7., I/9-11. és I/13-15. tényállási pontok tekintetében tévesen állapította meg a csalás büntettének megvalósulását, arra is figyelemmel, hogy ezen tényállások megvalósításakor a "G." Kft még fizetőképessé volt, a terhelti fizetési készség hiánya pedig büntetőjogi bizonyossággal egyetlen esetben sem állapítható meg.

A II/1. ponttal összefüggésben a MAN tehergépkocsi elkövetési értékének szakértő által történt megállapítása kapcsán hivatkozott a jármű eltűnése miatt a valóságos szakértői értékmérés hiányára, illetőleg az eljáró szakértő által figyelembe nem vett, de a nyomozati iratok között fellelhető gépjármű dokumentáció adataira, s ezzel összefüggésben arra hívta fel a figyelmet, hogy a szakértői vélemény pontosítása az elkövetési értékre figyelemmel esetlegesen a cselekmény büntetőjogi minősítésének megváltoztatását is eredményezheti.

A II/1-2. tényállások tekintetében a védelmi álláspont számba vette azokat a körülményeket, amelyek **1. tanú** és **2. tanú** esetében a vádlott terhére rótt bűncselekmények elkövetésében való aktív részvételre utaltak, és amelyek a védői álláspont szerint igazolták, hogy **I.r. vádlott** nem egyedül és önként rejtette el a lízingtárgyakat és vonta el a tartozás fedezetül szolgáló vagyontárgyakat, hanem éppen nevezettek fenyegetésének hatására.

Hivatkozott a védelem a II/2. tényállás tekintetében az elsőfokú ítélet szerinti bűncselekmény tíz gépjármű helyett csak kilenc gépkocsi tekintetében történt megvalósítására, illetőleg a sértettek eltérőségére a Mercedes Sprinter típusú gépkocsik és a Mercedes A150 Classic típusú gépjármű vonatkozásában.

Összefoglalóan a védelmi álláspont arra vonatkozóan tett indítványt, hogy a másodfokon eljáró bíróság az ítéleti tényállás I/2-7., 9-11. és 13-14. pontjaival összefüggésben az I.r. vádlottat a 6 rb nagyobb kárt okozó csalás büntettének, a 4 rb jelentős kárt okozó csalás büntettének, valamint az 1 rb jelentős kárt okozó csalás büntette kísérletének vádjától mentse fel, a I. tényállási pontban megmaradt 4 rb csalási cselekmény tekintetében mellőzze az üzletszerűség megállapítását, amely alapján a I/8. tényállásban megvalósított csalás vétségnek minősül. A II/1-2. tényállások tekintetében a fenyegetések hatása alatt történt elkövetésre figyelemmel a tényállás kiegészítésére tett indítványt, és a büntetés korlátlan enyhítésének lehetőségére hívta fel a figyelmet.

A II/2. tényállás tekintetében a jogügylet tárgyát képező lízingtárgyak számának pontosításával a tényállás helyesbítését indítványozta, míg a II/4. tényállási pont

vonatkozásában azt, hogy a másodfokú bíróság bűncselekmény hiányában a vádlottat mentse fel a jelentős értékére elkövetett sikkasztás vádjáról.

Megalapozatlannak ítélve a fellebbviteli főügyészség büntetés súlyosítására irányuló fellebbezését, arra hivatkozott, hogy a nemzetgazdasági érdekre történő utalás nem büntetőjogi kategória, számos esetben a jelentős tartozásokat felhalmozó, felszámolás alá kerülő cégek oly módon generálnak jóval nagyobb hiányt a jelen ügyben megállapítottnál, hogy a vezető tisztségviselőik ellen semmilyen eljárás nem indul.

A terhelt által megvalósított bűncselekmények elkövetési idejéhez képest a bekövetkezett időmúlást olyan nyomatékos enyhítő körülményként értékelte, ami az első fokon kiszabott büntetési tartam enyhítését alapozza meg.

A másodfokú nyilvános ülésen a fellebbviteli főügyészség képviselője az átiratban foglaltakat változatlan formában fenntartotta, azt csupán annyiban módosította, hogy az elbíráláskor hatályban lévő törvény rendelkezéseinek az alkalmazását indítványozta. Rámutatott arra, hogy a jelenleg hatályos büntető törvény kedvezőbb az I.r. vádlottra nézve, hiszen a halmazatban lévő bűncselekmények közül egyesek az értékhatár változására tekintettel enyhébb elbírálás alá esnek, továbbá a feltételes szabadságra bocsátással kapcsolatos rendelkezés is kedvezőbb a jelenlegi törvény értelmében.

Kifejtette, álláspontja szerint a vádlott megvalósította a terhére rótt bűncselekményeket, a tényállás az általa indítványozott módosításoknak megfelelően megalapozott, a jelenlegi törvénynek megfelelő minősítés során a 7 rb jelentős kárt okozó, üzletszerűen elkövetett csalás büntette helyett 4 rb cselekmény marad a vádlott terhén, a 8 rb nagyobb kárt okozó, üzletszerűen elkövetett csalás büntette helyett 9 rb ilyen cselekmény állapítható meg, míg a jelentős kárt okozó, üzletszerűen elkövetett csalás büntettének kísérlete nagyobb kárt okozó csalás büntettének kísérletére változik.

Az alkalmazott joghátrány tekintetében súlyosabb büntetés kiszabását tartotta szükségesnek, álláspontja szerint ugyan az elsőfokú bíróság által alkalmazott joghátrány nem minősül enyhének, azonban nem elegendő a generális célok megvalósítására, ugyanis a vádlott cselekménye a nemzetgazdaságra gyakorolt hatását tekintve súlyosabb, mint amit a ténylegesen kiszabott büntetés mutat. Ezzel kapcsolatosan hangot adott annak az álláspontjának, miszerint a vádlott által elkövetett cselekmények több kisebb vállalkozásnak, termelő gazdasági társaságnak a működését veszélyeztette, illetőleg ezek közül egyeseket olyan helyzetbe is hozott, hogy tevékenységükkel fel kellett hagyniuk. Utóbbiak egyértelműen jelzik a terhelti cselekmények kiemelkedő társadalomra veszélyességét, mindezek alapján jelentősen súlyosabb fő- és mellékbüntetés alkalmazására tett indítványt.

Az I.r. vádlott védője a nyilvános ülésen megtartott perbeszédében ugyancsak fenntartotta a fellebbezésének írásbeli indokolásában foglaltakat. Ervelése szerint védence életének egyik legrosszabb döntése volt, hogy áttért az adott áruk forgalmazásról azoknak termelésére, hiszen ehhez sem megfelelő tapasztalata, sem jártassága nem volt, és ez a társának a cégből történő kiválását követően még súlyosabb gondokat okozott. Mint ahogy az országban több vállalkozás, a vádlott cége sem rendelkezett a gyártáshoz megfelelő tőkével, a szükséges gépjárműveket, illetőleg termelési eszközöket lízingelte, valamint kölcsönt vett fel, és így

próbálta az üzletmenetet folytatni. A tevékenysége végső soron nem volt sikeres, azonban mindent megpróbált annak érdekében, hogy vállalkozását fenntartsa, a hitelfelvételeken túl különböző magánszemélyektől kért kölcsön, valamint a családi és a saját vagyonát is feláldozta, illetőleg beleforgatta a vállalkozásba.

A védő rámutatott arra is, hogy álláspontja szerint - szemben az elsőfokú bíróság ítéletének megállapításával - védence tevékenysége nem volt befolyásmentes, erre több jel is utalt. Akárcsak az elsőfokú perbeszédében, itt is kritikával illette védence korábbi ügyvédjének tevékenységét, mivel az eljárás későbbi szakaszában a befolyásolással érintett tanúk segítőjeként lépett fel, így megkérdőjelezhető, hogy azt megelőzően a védence érdekében cselekedett-e. Az általa megjelölt két személy tevékenyen részt vett a termelőeszközöknek a telephelyről történő elszállításában és a lízingelt autók eltüntetésében is, a vádlott egyedül erre nem lett volna képes.

Álláspontja szerint a csalás törvényi tényállási elemei a hivatkozott esetekben nem állapíthatók meg, ehhez azt kellett volna bizonyítani az eljárás során, hogy a szerződések megkötésekor a védence már tisztában lett volna azzal, hogy nem fog teljesíteni, illetőleg a fizetési lehetőség fennállta esetén a teljesítési szándéka hiányzott.

A bizonyítékok alapján igazolt, hogy védence nem törekedett a saját egyéni hasznára. Az igazságügyi könyvszakértői vélemény azon megállapítása alapján, mely szerint a 2007. év második negyedévében még volt lehetőség az egyes kifizetésekre, egyértelműen még nem vonható következtetés arra, hogy a szerződések megkötésekor felismerte volna, hogy utóbb nem tud fizetni.

Ugyancsak a fizetési szándékát támasztja alá a **F.G.**-től és barátaitól kért kölcsön visszafizetésének megkezdése is.

A védelmi álláspont szerint, amikor egy cégvezető azt mérlegeli, hogy az aktuálisan fennálló fizetési kötelezettségei közül kit, milyen mértékben fog kifizetni, illetőleg ezt kinél halasztja el, nem valósít meg csalást.

Több tényállási pont esetében polgári per van folyamatban az I.r. vádlott, illetőleg a sértettek között, ezekben az esetekben sem lehet csalásról beszélni, hiszen kétséget kizáróan nem lehet azt bizonyítani, hogy azért élt kifogásokkal, ellentmondással a követelésekkel szemben, mert már eleve nem kívánta teljesíteni azokat. A feltárt körülményekből következik, hogy védenecének volt teljesítőképessége, és fizetési szándéka is.

A védői álláspont részletesen kitért a **F.G.**-val történt szerződéskötés körülményeire is, kiemelve azt, hogy a kapott kölcsönöknek nem volt szerződésben rögzített lejárat, ebből következően nem állapítható meg csalás, és ugyanez a helyzet azon tényállási pontok vonatkozásában is, amikor kisebb összegeket törlesztett, hiszen itt a jogtalan haszonszerzési célzat tényállási eleme hiányzik.

A sikkasztás törvényi tényállásával kapcsolatos cselekmények vonatkozásában rámutatott arra, hogy egyes esetekben az idegen dolgok felett sajátjaként való rendelkezés valóban megállapítható, azonban ezt védence nem saját elhatározásából, hanem részben kényszer hatására tette. Nem véletlen, hogy a gépjárműveknek, illetőleg a gépi berendezéseknek az elvitelénél **1. tanú** is jelen volt. Ahogy korábban már erre utalt, I.r. vádlott képtelen lett volna az elvont vagyontárgyak további értékesítési hálózatát megszervezni, valakinek ebben neki segítséget kellett nyújtania. Továbbra is kitért azon álláspontja mellett, hogy védence kényszer és fenyegetés hatása alatt eljárva korlátozva volt az akaratának megfelelő magatartás tanúsításában, így büntetésének korlátlan enyhítésére is lehetőség van.

Álláspontja szerint az eljáró nyomozó hatóság nem tett meg mindent annak ellenőrzése érdekében, hogy a hivatkozott kényszer, illetőleg fenyegetés ténylegesen fennállt-e.

Rámutatott arra is, hogy bizonyítási indítványában a MAN tehergépkocsi aktuális értékének vitatása okszerűen történt, hiszen a körülményekből következően a szakértő e tekintetben úgy adott véleményt, hogy a jármű valóságos állapotát nem tudta ellenőrizni, így csak becslésekre tudott hagyatkozni, mindez azonban felveti annak a lehetőségét, hogy a sikkasztás összértéke az adott tényállási pont esetében az 50 millió Ft-os bűncselekményi értékhatár alá kerül, és a vádlotti cselekmény enyhébben minősül. Kifejtette továbbá, hogy a 2007. második negyedéve előtti terhelti cselekményeknél a fentebb indokoltak szerint nem valósul meg bűncselekmény, a többi esetben pedig nem állapítható meg bűnös szándék, csupán arra lehet következtetni a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján, hogy a vádlott mindent annak érdekében tett, hogy a céget megmentse.

Egyetértett az ügyészség azon álláspontjával, hogy az értékhatárok kedvező irányú változása miatt a jelenleg hatályos törvényt kell alkalmazni, a büntetés lényeges enyhítését tartotta azonban indokoltnak az ítéleti tényállás indítványának megfelelő módon történt módosításával, utóbbira álláspontja szerint a másodfokú eljárásban is lehetőség van a meglévő tényekből helyes jogi következtetések levonása útján. Megítélése szerint annak sincs akadálya, hogy a másodfokú bíróság az elbíráláskor hatályos törvény 38.§ (3) bekezdésében foglaltakat alkalmazza, azaz az 5 évnél alacsonyabb tartamú szabadságvesztés alkalmazása mellett a büntetés fele részének letöltése után bocsássa védencét feltételes szabadságra. Álláspontja szerint a különös méltánylást érdemlő okok egyrészről a védenccé kedvező előéletében, másrészről a cég megmentésére irányuló magatartásában, a családi- és magánvagyonának feláldozásában érhetőek tetten.

Kifejtette azt is, az üzletszerűség az elsőfokú bíróság által figyelembe vett módon nem állapítható meg, hiszen annak a célzata egy rendszeres haszonszerzésre törekvés, és a kialakult bírói gyakorlat szerint ehhez bűnözői életmód folytatása is hozzátartozik, utóbbira nézve azonban védenccé vonatkozásában nem lehet megalapozott következtetést vonni. Mindezek alapján a konkrét minősítések is enyhébben alakulnak, amely tényezőknek további büntetéseszközzentő hatásuk van.

A fellebbviteli főügyészség képviselője viszontválaszában rámutatott arra, hogy az I.r. vádlott már sem bankhitelek felvétele, sem magánkölcsonök igénybevétele, sem pedig saját tőkebevonása révén nem volt képes felszínen tartani a céget, ezért a bűnözői életmódot választotta, több mint 20 rb bűncselekményt követve el, amelynek ugyanilyen számú sértettje volt. Annak tényét, hogy a vállalkozása továbbvitele érdekében nagyszámú bűncselekményeket követett el, és krónikus pénzhányában kapkodva bárkit magával rántott, illetőleg bűnözői életszemlélettel mérlegelt, kinek teljesítsen és kinek nem, nem lehet különös méltánylást érdemlő körülménynek tekinteni.

Álláspontja szerint a védelemnek a védencére nehezedő kényszerrel és fenyegetéssel kapcsolatos okfejtése a felülmérlegelés tilalmába ütközik.

A védő ugyancsak viszontválasszal élt, amelyben hivatkozott az ítélet azon megállapítására, hogy a terhelti cég gazdálkodásában a nehézségek 2006. évben annak kapcsán mutatkoztak

meg, hogy a beszállítók lerövidítették a fizetési határidőket, a piac is beszűkült, a megrendelők pedig nem engedtek árat emelni, illetőleg a fizetési határidőket meghosszabbították, ebből következően a vádlott magatartásától függetlenül fordult negatívba a cég tevékenységének iránya. Mindezt a terhelt hibájaként felróni nem lehet, a jogtalan haszonszerzési célzat utóbbiakból következően sem állapítható meg.

I.r. vádlott csatlakozott a védője által előadottakhoz.

Az ítélet tábla a rendelkezése álló iratok felülvizsgálata során a bejelentett kétirányú fellebbezésekre tekintettel a Be. 349.§ (1) bekezdése szerint a jogorvoslattal érintett vádlott vonatkozásában a Be. 348.§ (1) bekezdése alapján - a Be. 348.§ (2) bekezdésében foglalt korlátozás figyelembevételével - az elsőfokú bíróság ítéletét az azt megelőző bírósági eljárással együtt teljes körűen felülbírált.

A fentiek során nem észlelt olyan eljárási szabálysértést vagy megalapozatlansági hibát, amely az ítélet hatályon kívül helyezését eredményezhette volna, így az érdemben felülbírálnak vált az I.r. vádlottat felmentő rendelkezések kivételével, mivel utóbbiakat a jogorvoslati kérelmekben támadás nem érte, így azok első fokon jogerőre emelkedtek.

Az első fokon eljáró bíróság az ítéleti tényállás megállapítása során kimerítően értékelte a személyi bizonyítékokat, amelynek keretében az I.r. vádlott különböző időpontokban tett vallomásait összevetette egyrészt egymással, másrészt pedig a vádlott-társai védekezésével, illetőleg a sértetti cégek képviselőinek nyilatkozataival. Az egyes tanúk nyomozás során tett vallomását az ügyész, illetőleg a védelmi indítványoknak megfelelően az okiratok ismertetésével megfelelően a tárgyalás anyagává tette, továbbá a cégekre vonatkozó egyéb okiratokat is mérlegelési körébe vonta, emellett helytállóan vette számba és értékelte a szakértői véleményeket, ezen belül is az igazságügyi könyvszakértői bizonyítási anyagot, amelyhez kapcsolódott a revizori jegyzőkönyvek tartalma, illetőleg a revizori nyilatkozat. Ugyancsak értékelésre kerültek a gépészmérnök szakértői vélemények, és ennek kiegészítő véleményei, az iratok között található szerződések, számlák, továbbá egyéb okirati bizonyítékok is.

Az adott ügy sarkalatos pontja annak eldöntése volt, hogy az I.r. vádlotti cég meddig volt képes elkerülni a fizetőkép telenség bekövetkezését. E vonatkozásban az elsőfokú bíróság nem pusztán a revizornak a jelentését, hanem az igazságügyi könyvszakértői vélemény tartalmát is figyelembe vette, illetőleg elemezte, összevetette azokat egyéb adatokkal, továbbá a vonatkozó vádlotti védekezéssel is.

Az ítélet tábla nem adott helyt a könyvszakértői vélemény kiegészítésére irányuló védői indítványnak, mivel a védelem első, második, illetőleg harmadik pontban feltett kiegészítő kérdéseire vonatkozóan - vagyis, hogy meddig volt abban a helyzetben a "G." Kft, hogy a szerződéses partnereivel szemben vállalt kötelezettségeit teljesíteni tudja, továbbá, hogy a 2006. év negyedik és a 2007. év első negyedének nettó forgalma milyen nagyságrendet

képviselt, valamint, hogy a 2006. év végén és a 2007. év elején a működéshez szükséges költségeket a cég a jogosultak részére kifizette-e - a szakértői vélemény kimerítő válaszokat adott. A szakvélemény - többek között - a 32. oldalától egyértelműen tartalmazza azt, hogy annak ellenére, hogy a beszámoló vizsgálata alapján is megállapíthatóan a cégvagyon mindvégig fedezte a társaság kötelezettségeit, már a 2006. évben likviditási gondok jelentkeztek, a bevételek ingadozása a 2006. éven belül is megvolt, azonban a 2007-es évben csökkenő trend mutatható ki. Ugyanezt lehet a vevői kiegyenlítések vonatkozásában is megfigyelni. A szállítók, illetőleg az adóhivatal felé a kiegyenlítések is összhangot mutattak a vevőktől befolyó bevételek nagyságával. Ez a 2007-es évben egyre csökkenő nagyságrendet képviselt, és 2007. március-április-május az a kritikus időszak, amikor a tartozások felhalmozódtak. A szakértői megállapítás szerint 2007. januárját követően a cég lízingdíjat már nem fizetett, a dolgozói bérfizetésekben is 2007. év második negyedétől csúszások voltak tapasztalhatóak, majd 2007. július 24-én a felszámolást megindító kérelem is benyújtásra került. Kétségtelen, hogy 2006. év végén a cégnek volt egy jó periódusa, azonban az I.r. vádlott ekkor sem teljesítette a vádiratban szereplő sértettekkel szembeni fizetési kötelezettségeit, utóbbi pedig az elsőfokú bíróság által is helytállóan megállapítottan a fizetési készségének hiányát támasztja alá.

Annak tényét, hogy a cég életében a 2006-os évben már megjelentek a likviditási problémák, és ez 2007. év elején a válságjelek megszorodásához vezettek, a kihallgatott tanúk is egyértelműen alátámasztották. A cég pénzügyi vezetője, **3. tanú** elmondása szerint 2007. év elejétől a fizetési felszólítások gyakorlatilag mindennapossá váltak, inkasszókat jelentettek be a társaság bankszámláira. Az I.r. vádlott annak ellenére, hogy több probléma is felmerült, és a cég súlyos fizetési nehézségekkel küszködött, új autókat lízingelt.

A cég társtulajdonosa, **J.T.** előadása szerint gyakorlatilag a problémákat az okozta, hogy az I.r. vádlott több új beruházást eszközölt, holott még az előző beruházások sem térültek meg, és 2007. év elejétől elkerülhetetlenül haladtak a csőd felé. Utóbbit támasztotta alá a cégnél kereskedelmi igazgatóként dolgozó **B.Gy.** is. Vallomásaiban többek között előadta, hogy 2007. év elejétől a kft már bizonyos cégek felé fizetéseképtelenné vált, így kikapcsolták a telefonokat, letiltották az üzemanyagkártyákat, hitelkereteket vesztek el, és csak készpénzfizetés esetén szállítottak egyes cégek.

Fentieket **4. tanú** vallomása is alátámasztotta, aki a MOL képviseletében előadta, hogy 2006. év végétől 2007. év elejéig került sor arra, hogy átmenetileg letiltották az üzemanyag kártyákat. Az elmaradást ugyan utólag rendezték, 2007. májusától azonban ismételten megcsúsztak a fizetéssel, és ekkor a kártyákat véglegesen letiltották.

A likviditási hiányt az I.r. vádlott magánkölcsonökből is megpróbálta fedezni, azonban ezeknek visszafizetésére sem került sor. Erre nézve a bíróság bizonyítás anyagává tette **5. tanú** vallomását, akinek a tőle felvett 3 millió Ft kölcsön egy részét nem fizette vissza, illetőleg **6. tanú** is nyilatkozott a tekintetben, hogy ő is több alkalommal adott kölcsön a vádlottnak, illetőleg korábban a cégtársának, azonban 2005. év nyarán észlelte a megtorpanást a cég fejlődésében. Mindezek ellenére 2006. márciusában is adott még kölcsönt, amelynek kiegyenlítésére azonban már nem került sor. Ugyancsak a 2007. év

elején került sor magánkölcson felvételére **1. tanútól** és **2. tanútól**, valamint **F.G.-tól**, **Gy.I.-tól** és **B.B.-tól**. Utóbbi tanúvallomások, illetőleg okirati bizonyítékok, szakértői vélemények egyértelműen alátámasztják azt, hogy már 2006. évben is komoly problémái voltak a terhelti cégnek, az ez év végi felívelő periódus elsősorban a **R. Banktól** kapott 300 millió Ft-os hitelkeretnek is betudható volt.

Az ítélet tábla nem osztotta a védelem azon álláspontját, hogy a I. tényállási pontba tartozó cselekmények közül az 1. és a 8. pontok kivételével egyik esetben sem állapítható meg a csalási szándék, részint azért, mert a sértettek egy részével polgári peres vitája van az I.r. vádlottnak, másrészt pedig a tartozások között fontossági sorrendet kellett felállítania azért, hogy a cége működését fenn tudja tartani, és ebből következően a tartozások ki nem egyenlítése, vagy csak részben történő teljesítése önmagában nem eredményezheti azt, hogy a terhelti fizetési szándék aktuális hiányára visszamenőlegesen vonjanak le következtetéseket.

Az ítélet tábla az elsőfokú bíróság, illetőleg a fellebbviteli főügyészség álláspontjával értett egyet, miszerint az ítéletben szereplő tényállások vonatkozásában megállapítható az I.r. vádlott bűnössége, részint a sikkasztási, részint a csalási cselekményekben.

A I/1. tényállási pontban foglaltakat a védelem sem vitatta, aggálytalanul bizonyította, hogy a **"M."** Kft-től 2007. január 5. napjától folyamatosan megrendelt és leszállított áruk bizományi értékesítésre átvétele és továbbértékesítése a terhelti cég részéről megtörtént, I.r. vádlott azonban nem számolt el az ítéleti tényállásban szereplő összeggel, azaz kétségtelenül megvalósította a sikkasztás törvényi tényállását.

Az I/2. tényállási pont vonatkozásában a védelmi hivatkozás szerint a sértetti céggel polgári peres eljárás volt folyamatban, és az érintett társaságok között pusztán egy elszámolási vitáról van szó. Ennek azonban ellentmondanak a rendelkezésre álló okirati bizonyítékok, illetőleg a sértetti cég képviselőjének a vallomása is, amelyből egyértelműen megállapítható volt, hogy a 2006. év végétől kezdődtek a fizetési problémák, a **"G."** Kft folyamatosan megrendelte az árut, azonban a hó végi elszámolásoknál mindig azt jelezte, hogy az árukészlet nem került értékesítésre. A polgári peres iratokból is egyértelműen kitűnt, hogy a **"V."** Kft követelése jogos volt. Egyébiránt az ésszerű gazdálkodás követelményeivel is ellentétes lett volt a terhelti cégnek az utólagos vádlotti védekezés szerinti üzleti magatartása, és ekként okszerűtlen a kapcsolatos vádlotti hivatkozások elfogadása is, hiszen abban az esetben, ha a továbbértékesítésre átvett áruk még rendelkezésre álltak a **"G."** Kft-nek, emellett újabb és újabb árukészlet megrendelése a cég saját gazdasági érdekeivel alapvetően ellentétes lett volna. E vonatkozásban tehát a rendelkezésre álló bizonyítékok helyes mérlegelésével állapította meg az első fokon eljáró bíróság, hogy az I.r. vádlott megvalósította a bűncselekményt.

Az **I/3. tényállási pont** tekintetében a védelem arra hivatkozott, hogy ebben az időszakban a fizetési nehézségek ellenére a társaság működött, és az I.r. vádlottnak azt kellett eldöntenie, hogy milyen sorrendben teljesíti a fizetési kötelezettségeit. Azon védekezése, hogy megkísérelte a faktoráló **R. Bankon** keresztül a tartozás egy részének a kiegyenlítését is, arra utal, hogy a szándékában állt a tartozás rendezése.

Utóbbi tekintetben az elsőfokú bíróság helyes mérlegeléssel a sértetti cég képviselőjének, **K.L.-nek** a vallomását fogadta el, akinek előadása szerint 2006. évben kerültek kapcsolatba a **"G."** Kft-vel, voltak fizetési csúszások, az alapprobléma 2006. szeptember 6 napjával kezdődött, amikor már annak ellenére, hogy folyamatosak voltak a megrendelések, az I.r. vádlott nem tett eleget a fizetési kötelezettségének. Több esetben is felvették vele a kapcsolatot, a fizetésre mindig ígéretet is tett. A 2007. év májusában kiadott fizetési felszólítás ellenére sem egyenlítette ki adósságát, és a fizetési hajlandósága tekintetében folyamatosan megtévesztette a sértetti céget.

E tényállási pont vonatkozásában mutat rá az ítélet tábla arra a tényre, hogy amennyiben az egyéb fizetési kötelezettségei hátrébb sorolása mellett a **"G."** Kft ügyvezetőjének 2006. szeptemberében, illetőleg a 2006. év végén még lehetősége is lett volna a társaság ilyen irányú kötelezségeinek teljesítésére, a vádlott a fizetési kötelezettségeinek kétségtelenül nem tett eleget, a sértetti céget folyamatos hitegetéssel tartotta tévedésben, azaz a fizetési készsége e tekintetben sem állapítható meg.

Az **I/4. tényállási pontban** szereplő **"B."** Kft tekintetében a védelem ugyancsak arra hivatkozott, hogy az érintett időszakban a **"G."** Kft fizetőképese volt, a felek között csupán szavatossági vita merült fel. Nem volt egyértelmű, hogy a vádlott méltányosságot kaphat-e, így gyakorlatilag ítéleti bizonyossággal nem mondható ki, miszerint a gépjármű javításra történő elvitelekor a vádlottnak már nem is állt szándékában az ellenértéket megfizetni.

Az e tekintetben lefolytatott bizonyítási eljárás - így többek között **7. tanú** tanúvallomása, valamint az okirati bizonyítékok - azonban egyértelműen alátámasztotta, hogy ugyan a gépkocsi javíttatása tekintetében valóban volt szó arról, hogy esetlegesen méltányosságot is kaphat, ennek feltételei azonban több tekintetben sem álltak fenn, miután a garanciális időszakon túlfutott, nem Magyarországon vásárolt gépkocsiról volt szó. A kapcsolatos okirati bizonyítékok alapján már az alkatrész megrendelésekor sem merült tehát fel az ezzel kapcsolatos költség gyártóval történő megtérítésének reális lehetősége, ebben az esetben is egy normál megrendelésről és nem garanciális jellegű javíttatásról volt szó, ilyen módon a terhelt is tudatában volt annak, hogy a munkadíjon túlmenően a méltányossági kérelmei elutasítására tekintettel a vonatkozó alkatrész-költséget is állnia kell.

A kapcsolatos számlák kelte időpontjában (2006. szeptember 29., október 25., november 6.) az I.r. vádlott cége még valóban nem volt fizetéseképtelen, azonban a feltárt körülményekből okszerűen következő módon a számlaösszegek kiegyenlítése nem állt I.r. vádlott szándékában, azaz nem a fizetési képességének, hanem a fizetési készségének hiányára nézve vonható megalapozott következtetés.

Az **I/5. tényállási pont** vonatkozásában az I.r. vádlott elismerte a tartozását, a védelem pedig arra hivatkozott, hogy **I.r. vádlottnak** szándékában állt fizetni, 2006. év végén pedig még a cég is fizetőképessé volt. Az e körben előterjesztett védelmi érvelés önmagában is ellentmondásos, egyrészt a védő külön kiemelte, hogy védence telefonon keresztül arra hivatkozott a sértettnel, majd ha lesz pénze, fizetni fog, másrészt az utóbb megváltoztatott védekezési irány szerint a terhelti cégnek rendelkezésre álltak a szükséges anyagi eszközök, a tartozás kiegyenlítésére alkalmas helyzetben volt.

A fentiekkel szemben az elsőfokú bíróság ezen tényállási pont megállapítása során a sértetti kft képviselőjének vallomását fogadta el, amely aggálytalanul alátámasztotta azt a tényt, hogy ugyan több esetben is felszólították az I.r. vádlottat a tartozásának a kiegyenlítésére, aki azonban ezt a további folyamatos rendelkezések ellenére sem tette meg, ilyen módon is ismételten csak súlyozva az őt terhelő egyes fizetési kötelezettségek teljesítése között.

Az **I/6. tényállási pont** vonatkozásában a védelmi érvelés arra irányult, hogy a tényállás megalapozatlan, ugyanis nincs felderítve az a körülmény, hogy az I.r. vádlott által a fizetés teljesítésének igazolására becsatolt bizonylat hamis lenne.

Fentiekkel kapcsolatban azonban az elsőfokú bíróság részletesen elemezte a megrendelés visszaigazolásán lévő adatokat, illetőleg a logókat összevetette a cég egyéb okirataival, és a rendelkezésre álló bizonyítékok okszerű értékelésével vonta le azt a következtetést, hogy a terhelt által becsatolt bizonylat hamisítvány volt, s mindehhez helytálló és részletes indokolást is fűzött. Annak tényét, hogy az I.r. vádlott által irányított cég részéről nem történt meg a fizetés, a kihallgatott tanúk - nem pusztán a sértetti cég munkavállalói, hanem a **"G."** Kft részéről eljáró sofőr vallomásai - is egyértelműen alátámasztották.

Az **ezt követő tényállási pontok** vonatkozásában már nemcsak a terhelti fizetési készséggel, hanem az általános fizetőképességgel is problémák voltak. A kölcsönkérésekre, illetőleg szerződésekre, rendelések leadására gyakorlatilag 2007. év első félévében került sor, amely időszakra már a szakértői vélemény is egyértelműen jelezte a szállítói tartozások felhalmozódásának megoldhatatlanságát, és a fizetéseképtelenség beállását a II. negyedévre. A lízingdíjak fizetésére már 2007. év januárjától sem került sor, több magánszemélytől felvett kölcsönt sem tudott kiegyenlíteni a vádlott. Ezen tényállási pontok vonatkozásában tehát helytállóan mutatott rá az elsőfokú bíróság, hogy már a kölcsön felvételekor, illetőleg a szerződések megkötésekor, a megrendelések leadásakor tévedésbe ejtette a vádlott a vele szerződő feleket, a későbbiek folyamán pedig a folyamatos hitegetéssel és annak ígéretével, hogy majd fizetni fog, a tévedésben tartásra irányuló magatartás is megvalósult.

Az **I/7. tényállási pontban** a **F.G.-től, B.B.-től, illetőleg Gy.I.-től** felvett kölcsönre vonatkozóan a védelem arra hivatkozott, hogy a pénzkölcsönök határozatlan időre száltak, amelynek felmondására 2007. november 30. napjáig nem került sor. A kölcsön visszafizetésének esedékességekor pedig a terhelt már előzetes letartóztatásban volt, a teljesítésre így nem volt módja, a szabadulása után pedig rögtön megkezdte a tartozása

visszafizetését. Mindebből az érvelése szerint nem állapítható meg a csalás törvényi tényállásának megvalósulása, hiszen még le nem járt követelésről van szó.

Fentiekkel szemben a tanúk vallomása egyértelműen alátámasztotta, és ennek megfelelően az irányadó tényállás is helyesen tartalmazza azt, hogy **F.G.** egy-két hónapra, **B.B.** és **Gy. I.** pedig két-három hónap futamidőre, 2-3 % -os kamatra adta a vádlottnak a kölcsönöket a szóbeli megállapodásaik alapján, ezeket az I.r. vádlott a futamidő lejártával nem fizette vissza, mivel erre már reális lehetősége sem volt a fizetéseképtelenség beállására tekintettel. Az utóbbi írásbeli formában dokumentált szerződésben valóban nem szerepel határidő, illetőleg futamidő megjelölés, azonban ennek aláírására már csak garanciális okokból a szóbeli megállapodásban rögzített határidők lejártát követően került sor, azaz egyértelműen már lejárt, jogszerűen érvényesíthető vagyoni jogi követelések képezték ezen tényállás alapját.

Kétségtelen az is, hogy a törlesztéseket I.r. vádlott családi segítség igénybevételével 2010. október 30. napján megkezdte, ez a körülmény azonban nem változtat azon, hogy az I.r. vádlott már a fenti magánkölcsönök felvétele során bűncselekményt követett el, az utólagos részteljesítés a büntetés kiszabása során enyhítő körülményként kerülhetett csak értékelésre.

Az I/8. tényállási pont a "I." Kft-vel szemben fennálló tartozásra vonatkozott, amelyet az I.r. vádlott sem vitatott. A hotel szolgáltatásainak igénybevételére 2007. áprilisában került sor, a vonatkozó szakértői vélemény szerint erre az időszakra a cég üzemszerű gazdálkodásában már a teljes mértékű romlás jelei mutatkoztak, a társaság fizetéseképtelenségének beállására figyelemmel a terheltnek gyakorlatilag nem volt lehetősége, de szándéka sem a kapcsolatos tartozás kiegyenlítésére.

Az I/9. tényállási pont tekintetében a védelemi érvelés ugyancsak arra irányult, hogy gyakorlatilag megvolt a terhelt reális lehetősége arra, hogy az engedményezési szerződés megkötésekor teljesítse a vállalt kötelezettségét.

Ezzel szemben azonban a **"R."** Kft képviselőjében eljáró **8. tanú** vallomásából egyértelműen megállapítható, hogy a **"S."** Kft-vel szemben halmozódott fel a több mint 30 millió Ft-ot kitevő tartozása a **"G."** Kft-nek, és gyakorlatilag annak érdekében, hogy a **"R."** Kft a pénzéhez juthasson, került sor az engedményezési szerződés megkötésére. Ebből a vallomásból is aggálytalanul megállapítható, hogy az engedményezési szerződés megkötését megelőzően sem rendezte a **"S."** Kft-vel szemben fennálló tartozását a vádlotti cég, 2007. év áprilisában pedig - amelyre az első fokon eljáró bíróság is helytállóan mutatott rá - erre már lehetősége sem volt, hiszen azt a szakértői vélemény, illetőleg a tanúvallomások is egyértelműen alátámasztották, hogy a terhelti cégnek a tartozás kiegyenlítésére forrása nem volt. A felszólításokra is csak többirányú kifogás előterjesztésével reagált, arra azonban nem került sor, hogy bármilyen módon vagy mértékben rendezze a tartozását.

Helyénvaló módon állapította meg az elsőfokú bíróság azt is, hogy miután ezzel a céggel a szerződéses kapcsolat megszűnt, az I.r. vádlott 2007. június 12. napján kötött szerződést a **"C."** Kft-vel hasonló termékek leszállítására, azonban ez esetben sem került sor a megrendelt áru kifizetésére, de ebben az időszakban utóbbira a vádlotti cégnek megfelelő anyagi forrás hiányában már nem volt reális lehetősége.

Tehát e két tényállás, azaz **I/10. és I/11. tényállási pont** vonatkozásában is aggálytalanul megállapítható a fizetőképesség alapvető hiánya, a vádlottnak nem állt rendelkezésre olyan mobilizálható forrás, amely az általa megrendelt áruk ellenértékének kiegyenlítését megalapozta volna.

Az **I/12-13. tényállási pont**, azaz a "**Cs.**" Zrt., illetőleg az "**D.**" Zrt. vonatkozásában maga az I.r. vádlott sem vitatta, hogy az általa kiállított számlák és a számlakiállítás alapját képező átvételi elismervények hamisak voltak, azokat ő állította ki annak érdekében, hogy a régóta vele kapcsolatban lévő két cég esetlegesen elmulasztja figyelemmel kísérni, vagy ellenőrizni azt, miszerint a szállítás ténylegesen nem történt meg, és végső soron kiegyenlíti a számlákon lévő összeget. A sértetti cégek részéről azonban az ellenőrzés a számlákon lévő szolgáltatások megtörténte tekintetében is szabályszerűen megtörtént, amelynek eredményeként az alapul fekvő gazdasági tevékenység hiánya okán a számlákon szereplő összegek kiegyenlítését megtagadták, így a bűncselekmény kísérleti szakban rekedt. Fentiekkel összefüggésben az elkövetési időszakra vonatkozóan okszerűen csak azon következtetés levonására kerülhetett sor, miszerint a vádlotti cég fizetéseképtelensége olyan méretet öltött, hogy az I.r. vádlott már ilyen és ehhez hasonló módszerekhez folyamodott az üzletszerű működés továbbvitele érdekében.

Az **I/14. tényállási pontban** érintett "**E.**" Kft vonatkozásában az ítélet tábla nem osztotta a védelem azon álláspontját, hogy a felek között a glükóz tárolására szolgáló tartály tulajdonjogát illetően volt csupán vita, és a vádlott - az állítása szerint a megállapodásuk alapján időközben tulajdonába került - tartály értékét kívánta beszámíttatni az elismerten fennálló tartozásába, és emiatt a vádlott, illetőleg a sértetti cég között csupán elszámolási vita állt fenn.

Gyakorlatilag ennek teljes mértékben ellentmondanak az okirati bizonyítékok, illetőleg a szerződő partner kft képviselőjének a vallomása, amely alapján egyértelműen megállapítható, hogy a megállapodásuk szerint 3 éven keresztül évi 40 tonna, azaz összesen 120 tonna glükóz szirup vásárlása esetén kerülhetett volna át a tartály tulajdonjoga 2008. évtől kezdődően, és ezen időtartam még le sem járt akkor, amikor a vádlotti cég elmulasztotta a fizetési kötelezettségének teljesítését. Egyébiránt 2007. év második felében keletkeztek az elszámolási problémák, amely időszakra a könyvszakértői vélemény a cég fizetéseképtelenné válását már megállapította. Mindezek alapján már a glükóz szirupnak a megrendelésekor is tévedésbe ejtette az üzleti partnerét, és a folyamatos hitegetésével - arra történő hivatkozással, hogy banki hitelből fogja rendezni a megfelelő finanszírozást - gyakorlatilag fenntartotta azt a látszatot, hogy fizetni tud és akar, holott erre semmilyen lehetősége nem volt. Az a körülmény pedig, hogy alkalmanként kisebb összegeket teljesített, az ítélet tábla álláspontja szerint - a védelmi érveléssel szemben - a csalás elkövetésének az egyik tipikus megvalósítási módja, amely az adott esetben is a megtévesztett folyamatos tévedésben tartását alapozta meg.

Az **I/15. tényállási pont** tekintetében meghatározott feltételek fennállása esetén valóban lehetőség nyílt volna a vádlotti cég által lízingelt gépjárművek értékesítésére, magában ez a lépés bűncselekményt még nem valósított volna meg, azonban a szerződések megkötésekor, 2007. augusztus 22. napján **K.Gy.-nek**, illetőleg **B.P.-nek** - azt követően, hogy a gépjárművek vételárát átvette - olyan ígéretet tett az I.r. vádlott, hogy a banki hitelt rendezni fogja és a törzskönyveket rendelkezésükre bocsátja, erre azonban reális lehetősége nem volt, arra is tekintettel, hogy semminemű anyagi erőforrással nem rendelkezett ehhez, a gépjárművek adásvételekor a fenti két személyt tévedésbe ejtette.

Mindezek alapján tehát az ítéletábra álláspontja szerint az első fokon eljáró bíróság megalapozott tényállásokat állapított meg az I. pontban megjelölt cselekmények tekintetében, azok csupán annyiban szorulnak pontosításra, hogy az I/3. tényállási pontnál a terhelti fizetési készség hiányzott, az utolsó szállításoknál pedig már a fizetési képesség sem volt meg. Az I/4., I/5. és az I/6. tényállási pont vonatkozásában pedig a tényállásból mellőzendő, hogy nem volt a cégnek reális lehetősége a megrendelt áruk, illetőleg a szolgáltatások ellenértékének kiegyenlítésére, ezekben az esetekben ugyancsak a fizetési készség az, ami nem volt meg. Ezen tényállási pontok vonatkozásában is aggálytalanul megállapítható a szerződések megkötésekor, illetőleg a szolgáltatások igénybevételekor az, hogy a terheltnek nem állt szándékában ezek ellenértékét megfizetni, tehát e vonatkozásban tévedésbe ejtette a partnercégeket, illetőleg az I/7. tényállási ponttól az is megállapítható, hogy a szolgáltatások igénybevételekor, illetőleg a megrendeléstől, valamint a magánszemélyekkel történt kölcsön megállapodásoknál I.r. vádlott megtévesztette az üzleti partnereket azzal, hogy a vállalkozását jövedelmezőnek tüntette fel, ugyanakkor elhallgatta a sértettek elől a meglévő, nagy összegű adósságait, annak tényét, hogy a vele szemben fennálló követelések közül egyeseket kizárólag a súlyuk és jelentőségük alapján egyenlített ki, így többek között a lízingdíjak aktuális kiegyenlítésével is leállt, és 2007. év első negyedévét követően a tarozásai visszafizetésére reális lehetősége már nem volt. Ugyancsak megállapítható a tévedésbe ejtés a biztosítékként felajánlott ingatlanok tekintetében is, hiszen szinte valamennyi magánszemélynek ezen ingatlanok kerültek felajánlásra, illetőleg a banki hitel fedezetéül is ezek szolgáltak. A szállodai szolgáltatás igénybevételénél is aggálytalanul megállapítható a csalás, ezen szolgáltatást is azzal a tudattal vette igénybe, miszerint az ellenértékét nem fogja kiegyenlíteni.

A jogtalan haszonszerzésre törekvés is kétséget kizáróan megállapítható, hiszen a ki nem fizetett számlákon lévő szolgáltatások ellenértékével, vissza nem adott kölcsönök összegével az általa mindenáron megmenteni, továbbműködtetni kívánt cég jutott anyagi haszonhoz és ezzel együtt pillanatnyi lélegzetvételhez.

Az **I/2. tényállási pont** vonatkozásában az ítéletábra osztotta a fellebbviteli főügyészség jogi érvelését, miszerint a cselekmény sikkasztásnak minősül. Gyakorlatilag ez esetben is bizományi értékesítésben történt az áruk átvétele, majd a terhelt a jogszerűen rábízott, vagyoni értékkel bíró ingóságokat eltulajdonította. Erre tekintettel az ítéleti tényállásból

mellőzni kellett a 12. oldal utolsó bekezdését, az abban foglalt következtetés büntetőjogi bizonyossággal nem vonható le.

Nem értett azonban egyet az ítéletábra az **I/16. tényállási pont vonatkozásában** azon ügyész indítvánnyal, hogy ezen terhelti cselekmény is sikkasztást valósítana meg. A másodfokú bíróság álláspontja szerint a szerződés megkötésekor, illetőleg a megrendelés megtételekor az I.r. vádlott maradéktalanul tisztában volt azzal, hogy a már hosszú hónapok óta fizetéseképtelenné vált cége anyagi forrás hiányában nem képes eleget tenni a vállalt kötelezettségnek, ilyen módon az ügylet létrejöttekor tanúsított magatartásával már tévedésbe ejtette a sértetti cég részéről eljáró személyt, megszerezve tőle a 2 millió Ft előleget.

A II. tényállási pontok vonatkozásában mind a fellebbezésének írásbeli indoklásában, mind pedig a másodfokú tárgyaláson a védelem arra hivatkozott, hogy a sikkasztásos cselekményeket, valamint a tartozás fedezetének elvonását a védenye kényszer, fenyegetés hatására követte el.

Álláspontja szerint **1. tanú** és **2. tanú** bűnsegédi szinten legalább részt vett a sikkasztásban, erre is figyelemmel a védelem értelmezése szerint jóval jelentősebb befolyással voltak a bekövetkezett eseményekre, mint ahogyan azt az elsőfokú bíróság ítélete megállapította.

Az ítéletábra e vonatkozásban egyetértett a fellebbezési főügyészség azon álláspontjával, hogy e két személy szerepére, illetőleg a fenyegetésre vonatkozóan a bíróság a rendelkezésre álló bizonyítékokat körültekintően értékelte, teljes körűen, a szakma szabályainak megfelelően mérlegelte, és ezek ellenkező irányban történő másodfokú értékelése egyértelműen a felülmérlegelés Be. 352.§ (3) bekezdésében szabályozott tilalmába ütközik, arra is tekintettel, hogy e körben a másodfokon eljáró bíróság bizonyítást nem vett fel.

Egyébként ezen tényállási pontok vonatkozásában az első fokon eljáró bíróság részletesen kihallgatta a "F." Zrt. gépjármű ügyintézőjét, illetőleg behajtás vezetőjét is, akik nyilatkoztak a lízingben lévő gépjárművek, illetőleg egyéb eszközökkel kapcsolatos tárgyalások menetéről, azoknak a feltalálási helyéről, annak tényéről, hogy az I.r. vádlott 2007. november 12. napján írásbeli megállapodást kötött, miszerint november 19. napján átadja a lízingelt eszközöket, azonban ekkorra már kiürítették a telephelyet. Ezzel kapcsolatosan több tanú is kihallgatásra került, akik egyrészt észlelték a gépek elszállítását, másrészt részt vettek a kérdéses berendezések elmozdításában, meghatározott helyre szállításában, illetőleg azok átvételében. Ugyancsak tanúként kerültek kihallgatásra azon személyek, akik a gépsorok pakolásában vettek részt. Az elsőfokú bíróság részletesen kihallgatta a gépjárműveket használó személyeket is arra vonatkozóan, hogy kinek az utasítására és hová vitték, kinek adták át a gépjárműveket. Nem mulasztotta el a bíróság kihallgatni azokat az autókereskedőket sem, akikhez az I.r. vádlott a lízingelt gépjárműveket értékesítésre átadta, különös nyomatékkl foglalkozott a Citroen Jumper 2,8 HDI tehergépkocsinak az eladásával is, amellyel összefüggésben fény derült arra, hogy egy másik tehergépkocsi törzskönyvével került értékesítésre végül. (II/1.)

Az "U." Kft, illetőleg az "U." I. T. Zrt tekintetében a bíróság részletesen kihallgatta a bank képviselőjét, a tartozás behajtásával, illetőleg az eszközök visszaszármaztatásával foglalkozó

vagy megbízott személyeket, továbbá a "G." Kft alkalmazásában álló területi képviselőket is az általuk használt gépjárművek leadásával kapcsolatban. A **II/4. tényállási pont** vonatkozásában, azaz a Audi A8 gépkocsinak a lízingelésére vonatkozóan ugyancsak értékelte a bíróság a feljelentő személy vallomását, illetőleg az okirati bizonyítékokat is. A tartozás fedezetének elvonása büntette tekintetében pedig a bíróság a tanúvallomásokon kívül az okirati bizonyítékokat is mérlegelési körébe vonta.

Mindezen bizonyítékok elemzése, összevetése és mérlegelése alapján az elsőfokú bíróság jórészt megalapozott tényállást állapított meg a sikkasztás, illetőleg a tartozás fedezetének elvonása tekintetében is.

A **II/1. tényállásban szereplő "F."Zrt** sérelmére elkövetett bűncselekmények vonatkozásában azonban a tényállás pontosítandó. Az első fokon eljáró ügyész a perbeszédében a vádirati tényállást fenntartotta, azt csupán a gépjárműszakértő véleménye alapján az elkövetési érték tekintetében pontosította. Ezen érték azonban az I/15. tényállási pontban szereplő, **B.P.-nek** eladott Mercedes Atego 815 típusú tehergépkocsi gépjárműszakértői vélemény kiegészítés eredményeként elfogadott, 3.269.640 Ft-ot kitevő értékével növekszik, hiszen azzal, hogy az I.r. vádlott a lízingcég tudta és beleegyezése nélkül azt az ismert körülmények között értékesítette, sajátjaként rendelkezett a vagyontárggyal; ugyanakkor ugyancsak növelni kell az elkövetési értéket a 2007. február 22. napján lízingelt és a nyomozás során elő sem került Scania 164 L/580 típusú nyergesvontató 18.902.000 Ft-os értékével, ezzel párhuzamosan azonban mellőzni kell az értékösszesítésből a 2006. március 9. napján lízingelt Scania P114L/340 típusú hűtős tehergépkocsi 11.370.000 Ft-os értékét, utóbbi vagyontárgy külső behajtó cégek bevonásával **L.** közséből, egy szervízből előkerült, ez a jármű bizonyíthatóan javítás alatt állt, és azt a terhelt az adatok szerint nem kívánta a lízingcég elől elvonni. A fenti összesítések eredményeképpen a tényállási pontban az elkövetési érték helyesen 63.325.500 Ft.

Az elsőfokú bírósági eljárás során a lízingelt gépjárművek értékének meghatározására szakértő került kirendelésre, aki a véleményét a tárgyaláson fenntartotta, illetőleg részben pontosította a rendelkezésre álló egyéb okiratok alapján. Ennek tartalmát sem a védelem, sem a vád nem kifogásolta. A védelem a fellebbezési eljárás során azon MAN tehergépjárműnek az értékét vitatta, amely nem került elő a büntetőeljárás során. Ezzel összefüggésben a szakértői vélemény kiegészítését indítványozta a becsatolt, illetőleg a nyomozati iratok között is fellelhető számla és egyéb okiratok alapján, amelyen kétségteljesen alacsonyabb összeg került feltüntetésre 2007. május 18-án, mint amellyel utóbb a szakértő számolt, azonban aggálytalanul az is megállapítható, hogy a védelem által meghivatkozott, mindkét eurotaxos értékelésen nettó ár szerepel, és a gépjárműveknek az eladáskori futásideje került feltüntetésre. Arra vonatkozó adat, hogy az eladást követően a jármű mennyit ment, milyen volt a tényleges futása - éppen abból a körülményből következően, hogy nem is került elő - nem állt rendelkezésre, ilyen módon e tekintetben megállapításokat sem lehetett tenni. Amennyiben a védelem által hivatkozott iraton szereplő nettó árból az adott időszakra érvényes módon bruttó árat képezünk, egyértelműen megállapítható, hogy utóbb az elsőfokú eljárás során a szakértő alacsonyabb összeggel számolt, s ilyen módon az I.r. vádlottra nézve kedvezőbb megállapításokat tett. Emiatt indokolatlannak mutatkozott a szakértő ismételt kirendelésére, a másodfokon eljáró bíróság ezen bizonyítási indítványt is elutasította.

A védelem helyesen mutatott rá arra, hogy a **II/2. tényállási pontban** két sértett szerepel, ennek tényét egyébiránt a tényállás, illetőleg a rá vonatkozó indokolás is megfelelően tartalmazza, azonban az elsőfokú bíróság minősítésében ez nem tükröződik, ilyen módon a törvényszék által 1 rb-nek minősített cselekményt 2 rb bűncselekményként kellett értékelni, a tényállási pont egyik sértettje tehát az "U." Kft, a másik pedig az "U." I. T. Zrt. Ez utóbbi esetében 4.163.000 Ft az elkövetési érték, míg az "U." Kft-től lízingelt 10 db Mercedes Sprinter 313 CDI típusú gépjárművek közül a ...forgalmi rendszámú gépkocsit használója, **H.G.** nem adta át az I.r. vádlott kérésének megfelelően, így utóbbira vonatkozóan a sikkasztás sem valósult meg, azaz az első fokon megállapított elkövetési érték 55.950.000 Ft-a módosul, annak értelemszerű pontosítása mellett, miszerint az ítélet 25. oldalának 4. bekezdésében szereplő 10 db Mercedes Sprinter típusú gépjármű helyett csupán 9 db képezi a terhelti jogtalan eltulajdonítás tárgyát. Kiegészítendő a vonatkozó tényállásrész annyiban is, hogy a nemzetközi tárgykörzés alapján Romániában lefoglalt 2 db Mercedes Sprinter sértettek részére történt utólagos kiadásával az okozott kárból 12.400.000 Ft megtérült.

A fentebb jelzett kiegészítésekkel és helyesbítésekkel az ítéleti tényállás immár teljes mértékben megalapozottá vált, amely mentes a Be. 351.§ (2) bekezdésében írt hiányosságoktól, ilyen módon az ítélet tábla a Be. 352.§ (2) bekezdése szerint a kiegészített és helyesbített tényállás alapján bírálta felül az elsőfokú ítéletet.

Fentiek szerint az elsőfokú bíróság által megállapított tényállások a II. tényállási pontok vonatkozásában is megalapozottak, és e tényállásokból is helytállóan következett az első fokon eljáró bíróság az I.r. vádlott bűnösségére. Ugyancsak helytálló a cselekmények minősítése, hiszen a gazdasági társaság ügyvezetője a lízingbe vett szállítóeszközöket, illetőleg egyéb termelési eszközöket a lízingbe adó, azaz a tulajdonos tudta, hozzájárulása nélkül értékesítette, és ezzel azokat eltulajdonította. A töretlen bírói gyakorlat értelmében a vagyon elleni bűncselekmények esetében az elkövetési értékbe, az okozott kár és a vagyoni hátrány összegébe az általános forgalmi adó összege is beletartozik, emiatt nem tartotta szükségesnek az ítélet tábla az igazságügyi szakértőnek az eljárásba történő ismételt bevonását, és az erre irányuló védői hivatkozás ellenőrzését.

Ugyancsak egyetértett az ítélet tábla az üzletszerűség megállapításával.

Az üzletszerűségnek két együttes feltétele van, az egyik a tárgyi oldalon az ugyanolyan, vagy hasonló jellegű bűncselekmények megvalósítása, a másik az alanyi oldalon a rendszeres haszonszerzésre törekvés. Az üzletszerűsége a bűncselekmény sorozatjellegéből is lehet következtetést levonni, amely az adott ügyben vitán felül megállapítható. A rendszeres haszonszerzésre törekvés a minden eszközzel felszínen tartani kívánt gazdasági társaság tekintetében fennáll, hiszen a számlákon lévő szolgáltatások ki nem egyenlítésével, a lízingdíjak fizetésének elmulasztásával, illetőleg a lízingtárgyak tulajdonos előli elvonásával, értékesítésével, a magánkölcsonők vissza nem fizetésével egyértelműen a terhelti cég tett szert jogtalan haszonra. A vagyon elleni bűncselekmények esetében pedig az üzletszerűség a terhelt bűnözői életvitelére vont következtetés nélkül is megállapítható, miként erre a Legfelsőbb Bíróság is rámutatott (BH 2006/1-6.).

Megállapítható viszont az is, hogy több tényállási pontban az I.r. vádlott az ott körülírt bűncselekményeket folytatólagosan követte el, arra figyelemmel, hogy aggálytalanul megállapíthatóan azonos sértett sérelmére - az elkövetés körülményeiből is kimutatható módon egységes akarat elhatározástól vezettetve - ugyanolyan részselekményeket rövid időközökben többször valósított meg, erre figyelemmel az első fokon eljáró bíróság által alkalmazott jogi minősítés pontosítandó és kiegészítendő azzal, hogy az I.r. terhelt a I/1, I/2, I/3, I/4, I/5, I/7. pontban a **F.G.** és **Gy. I.** tekintetében megvalósított cselekményét, valamint a I/10, I/12, I/13. és I/14. tényállási pontokban körülírt bűncselekményeit a folytatólagosság egységébe tartozó módon valósította meg.

A 2013. július 1. napjától hatályos 2012. évi C. törvény rendelkezéseire figyelemmel a másodfokon eljáró bíróságnak vizsgálnia kellett, hogy az elkövetéskor, vagy az elbíráláskor hatályos törvény rendelkezéseit alkalmazza-e az I.r. vádlott terhére rótt cselekmények elbírálása során.

E körben az ítéletábra nem osztotta sem a védelem, sem a fellebbezési főügyész álláspontját a tekintetben, hogy a jelenleg, vagyis az elbíráláskor hatályos törvény rendelkezései kedvezőbbek az I.r. vádlottra nézve, arra tekintettel, hogy egyes bűncselekmények enyhébben minősülnek, illetőleg a feltételes szabadságra bocsátás kedvezménye, és annak megváltozott szabályai kedvezőbbek a terheltre nézve. Ezzel kapcsolatosan az ítéletábra álláspontja továbbra is az, hogy az adott bűncselekménynél figyelemmel kell lenni a Büntetőtörvénykönyv azon szabályozására, amely a büntetéskiszabás elvei között hangsúlyosan szerepelteti, hogy a határozott ideig tartó szabadságvesztés kiszabásakor a büntetési tétel középértéke az irányadó.

Jelen esetben ezt az alapvető előírást az elbíráláskori szabályok alapján figyelembe kell venni, míg az elkövetéskor hatályos törvény ezt a szabályozást nem ismerte. Arra tekintettel, hogy az elsőfokú bíróság döntése ellen az I.r. vádlott terhére az ügyész is jelentett be fellebbezést, az ítéletábrának ezen követelményt, és a háttérben meghúzódó büntetéskiszabási elvet is figyelembe kellett vennie akkor, amikor meghozta a döntését, melyik törvény minősül kedvezőbbnek a terhelt szempontjából. E körben megállapítható, hogy az I.r. vádlott terhére rótt cselekmények mind az elkövetéskor, mind pedig az elbíráláskor hatályban lévő Büntetőtörvény szerint is büntetendő cselekménynek minősülnek, és alapvetően a törvényi fenyegetettségük is azonos. A halmazati szabályok figyelembevétele mellett az irányadó büntetési tételkeret mind az elkövetéskor, mind az elbíráláskor hatályos törvény rendelkezései értelmében 5 évtől 15 évig terjedő szabadságvesztés büntetés, a jelenlegi törvény értelmében azonban valóban egyes cselekményeknél a minősítés eggyel enyhébb lesz, másrészt pedig tényszerűen megállapítható, hogy az elbíráláskor hatályos törvény feltételes kedvezményre vonatkozó rendelkezései az elkövetéskor hatályos szabályozásnál kedvezőbb elbírálását biztosítanak, figyelemmel a Kúria 4/2013. (X.14.) Bk. véleményére is.

Megállapítható azonban az is, hogy az egyes cselekmények enyhébb minősülése ténylegesen a halmazati büntetést, és annak meghatározandó mértékét összességében nem érinti, és a jelenleg hatályos szabályozás alkalmazása esetén a középértékes szabályra tekintettel

olyan mértékű súlyosítás lenne indokolt, amely nem áll arányban a feltételes szabadságra bocsátás kedvezőbb lehetőségével, ebből következően nem kerülhetett sor az elbíráláskor hatályban lévő Büntetőtörvénykönyv alkalmazására.

A büntetés kiszabása során irányadó körülményeket az első fokon eljáró bíróság teljes körűen feltárta, az ítélet tábla nem osztotta a fellebbezési főügyészség azon álláspontját, miszerint a törvényszék a bűnösségi körülményeket nem a súlyuknak megfelelően értékelte.

A büntetés kiszabás másodfokú felülbírálatán az ítélet tábla is figyelemmel volt a helytállóan számba vett és értékelt enyhítő és súlyosító körülményekre, ezzel összefüggésben megállapította, hogy a törvényszék által alkalmazott szankciórendszer megfelelően és hatékonyan szolgálja a speciálprevenció elve mellett az általános megelőzéssel összefüggő célkitűzéseket is, a törvényszék helytállóan értékelte annak súlyát is, hogy az I.r. vádlotti magatartás milyen mértékű zavarokat okozott az üzleti életben.

A már értékelteken túlmenően az ítélet tábla sem talált olyan súlyú enyhítő körülményeket, amellyel megfelelően indokolható volna a középértékű történő jelentős eltérés, és ugyanilyen módon a jelentős mérvű, érdemi súlyosítást megalapozó tényező sem volt feltárható. A speciálprevenció célkitűzéseinek háttérbe szorításával, az általános megelőzés követelményeire tekintettel sor kerülhetett volna a kiszabott büntetés kisebb mérvű emelésére, a másodfokon eljáró bíróság azonban - a törvényi rendelkezésekre is figyelemmel - tartózkodott a törvényi büntetési tételkeret között kiszabott büntetés kisebb fokú megváltoztatásától.

A fentebb már indokoltak alapján az ítélet tábla az első fokon eljáró bíróság ítéletét a Be. 372.§ (1) bekezdése alapján a jogi minősítés tekintetében csekélyebb mértékben megváltoztatta, megállapítva egyrészt, hogy az elsőfokú ítélet minősítésétől eltérően az I.r. vádlott terhére rótt cselekmények az ítéleti tényállás II/2. tényállási pontjában folytatódóan, különösen nagy értékre, üzletszerűen elkövetett sikkasztás büntettként (Btk. 317.§ (1) bekezdés, (7) bekezdés b/ pont), továbbá jelentő értékre, üzletszerűen elkövetett sikkasztás büntettként (Btk. 317.§ (1) bekezdés, (6) bekezdés b/ pont); míg a tényállás I/2. pontjában folytatódóan, nagyobb értékre, üzletszerűen elkövetett sikkasztás büntettként (Btk. 317.§ (1) bekezdés, (5) bekezdés b/ pont) minősülnek, másrészt a másodfokú ítélet rendelkező részében feltüntetett tényállásokban megjelölt cselekményeket az I.r. terhelt folytatódóan valósította meg.

Figyelemmel arra, hogy az első fokon eljáró bíróság a 2011. február 21., 22. és 24. napjain tartott tárgyalásokat követően a következő határnapon tanácsváltás folytán az elsőfokú eljárást újakezdte, és a tárgyalás addigi anyagát megfelelően ismertette, továbbá az ítélet fejrészeiben a tárgyalási napok közül a 2012. október 9. napján megtartott eljárási cselekményt elmulasztotta feltüntetni, az ítélet tábla a fenti adatokat részben mellőzte, részben kiegészítette, ezen túlmenően a törvényi rendelkezéseknek megfelelően az I.r. vádlott által házi őrizetben töltött idő beszámítására vonatkozó tartammegjelölés mint szükségtelen, és egyébiránt a bv-intézet hatáskörébe tartozó intézkedés mellőzése mellett döntött, egyebekben az ítélet további rendelkezéseit - amelyek törvényesek és megalapozottak - a Be. 371.§ (1) bekezdése alapján helyben hagyta.

Győr, 2014. június 5. napján

Dr.Zólyomi Csilla sk.
a tanács elnöke

.Németh Balázs sk. .Csák Csilla sk.
a tanács tagja, előadó

a tanács tagja

Záradék:

Ez az ítélet és ezzel a Győri Törvényszék 2013. január 30. napján kihirdetett B.142/2009/246. számú ítéletének meg nem változtatott része 2014. június 5. napján **I.r. vádlott** vonatkozásában jogerőre emelkedett és végrehajtható.

Győr, 2014. június 5. napján

.Zólyomi Csilla sk.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:

Kiadó: